

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk

ze skargi powoda o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 26 stycznia 2006 r., sygn. akt [...]
w sprawie z powództwa M.W.
przeciwko Agencji Mienia Wojskowego
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 września 2009 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i przyznaje adwokatowi W.W. od Skarbu
Państwa Sądowi Apelacyjnemu kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta)
zł, powiększoną o stosowną stawkę podatku od towarów i usług,
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2009 r. odrzucił skargę powoda M.W. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem tegoż Sądu z dnia 26 stycznia 2006 r., oddalającym apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 września 2005 r., oddalającego powództwo przeciwko Agencji Mienia Wojskowego o zapłatę. Sąd Apelacyjny stwierdził, że powołanie się przez skarżącego na pismo pozwanej Agencji z dnia 27 listopada 2001 r., mające – w jego ocenie – wskazywać na fakt popełnienia przestępstwa przez osobę prowadząca przetarg, nie może być uznane za oparcie skargi na ustawowej podstawie wznowienia postępowania, o której mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Powództwo M.W. zostało oddalone wyłącznie z tej przyczyny, że nie udowodnił on rozmiaru poniesionej szkody. Sądy obu instancji uznały natomiast, że zachowanie pozwanego, polegające na nie dopuszczeniu powoda do przetargu, było działaniem oczywiście bezprawnym. Okoliczność podniesiona w skardze i mający ją potwierdzać dowód nie mogą mieć zatem wpływu na wynik sprawy.

Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny wskazał, że powód uchybił również terminowi do wniesienia skargi, gdyż o powołanym w niej piśmie dowiedział się z końcem 2006 r., zaś skargę wniósł 25 lutego 2009 r.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 403 § 2 i art. 407 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadniczą przyczyną odrzucenia skargi powoda było stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zapatrywanie, zgodnie z którym, samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-403 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Skarga o wznowienie postępowania podlega więc odrzuceniu także

wtedy, gdy wskazana w niej podstawa faktycznie nie występuje (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05; z dnia 21 września 2007 r., V CZ 88/07, niepubl.; z dnia 16 października 2007 r., V CO 27/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, niepubl.). Do poglądu tego, aprobowanego przez skład orzekający, nawiązał Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu, stwierdzając, że jakkolwiek skarżący powołał się na podstawę wznowienia postępowania przewidzianą 403 § 2 k.p.c., to oczywiste jest, że podstawa ta w rzeczywistości nie występuje.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego, ocenę tę, biorąc pod uwagę przesłanki, na których została oparta, trzeba uznać za trafną. Nie ulega bowiem wątpliwości, że podniesiona w skardze okoliczność faktyczna została przesądzona w postępowaniu przed Sądami obu instancji na korzyść skarżącego. Nie może ona mieć wpływu na wynik sprawy, skoro na treści zaskarżonego wyroku zaważyło jedynie niewykazanie przez skarżącego poniesionej szkody. Podniesiony w zażaleniu zarzut obrazy art. 403 § 2 k.p.c. całkowicie pomija, że wskazana w skardze podstawa wznowienia w żaden sposób nie odnosi się do tej istotnej przesłanki rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Zamierzonego skutku nie mógł też odnieść zarzut naruszenia art. 407 § 1 k.p.c. Stwierdzenie, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania czyni zbędnym rozważanie, czy ten środek zaskarżenia wniesiony został w terminie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 19, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacki oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).